

РЕШЕНИЕ

№ 5222

гр. София, 09.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в
публично заседание на 27.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **11579** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 АПК вр. чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Образувано е по жалба на В. Г. К. от [населено място], подадена чрез адв. Л. Л., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-004730 от 23.09.2025 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

Релевират се доводи, че оспорената ПАМ е издадена в нарушение на материалните и процесуалните правни норми. В същата липсват мотиви, не са налице фактически констатации относно извършеното нарушение. Отделно от това в заповедта не се сочи коя материалноправна норма от ЗДвП е нарушена, като е посочено единствено основанието на което се налага санкцията, което води до непълнота на административния акт. По тези съображения се иска неговата отмяна.

В съдебно заседание, оспорващият, чрез адв. Л., поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ с присъждане на разноски по делото.

Ответникът - И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР, чрез юрк. П., оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ като неоснователна по съображения подробно изложени в хода по същество.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 25-4332-004730

от 23.09.2025 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР, на основание чл. 22 от ЗАНН, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „д“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца, като е отбелязано, че е отнето СУМПС №[ЕИК].

В оспорения акт като фактическо основание за издаването му е посочено следното: „гр. С. по бул. Ц. Л. с посока на движение от ул. Обиколна към ул. И. Б. жалбоподателят управлява лек автомобил БМВ с рег. [рег.номер на МПС] собственост Р. И. Й., като на кръстовището с бул. К. е спрял за проверка. Водачът използва пътищата отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, изразяващо се във форсиране на двигател, превъртане на задни моторни колела и поднасяне на задната част на МПС по посока на движението си наляво и надясно, като навлиза и в насрещното движение. С тези си действия водачът застрашава останалите участници в движението.“

Като част от административната преписка по делото е представен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия ГА № 4594169, съставен на 19.09.2025 г. от Е. В. С. - мл. автоконтрольор при отдел "Пътна полиция" СДВР, в присъствието на свидетеля – очевидец С. Д. С., срещу В. Г. К. от [населено място]. Посочено е, че водачът виновно е нарушил чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. В АУАН е отбелязано, че са иззети като доказателства СРМПС с номер[ЕИК] и СУМПС –[ЕИК].

По делото е приета без оспорване административната преписка, доказателствата представени с жалбата, както и влязлото в сила решение на СРС с № 4511 от 10.12.2025 г. по анд № 15588/2025 г., с което е отменено НП № 25-4332-025250, издадено на 06.10.2025 г. от Д. Д. – началник сектор в СДВР, ОПП – СДВР. С НП на В. К. са наложени наказания – глоба в размер на 3000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 12 месеца за нарушение на чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП. Същото е издадено въз основа на съставения на лицето АУАН Серия ГА № 4594169 от 19.09.2025 г. /описан подробно по-горе/. Въззивният състав е приел НП за незаконосъобразно – поради неуказване изрично в него на целта, с която се ползва пътя, но и като неправилно, тъй като установената фактическа обстановка не сочи да е осъществен състава на нарушението на чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, съгласно заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР, както и заповед № 513з-9572 от 13.09.2023 г. на директора на СДВР, като не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се

налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

Настоящия състав приема, че оспореният акт е издаден в нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, както и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, довело до неправилно приложение на материалния закон.

Като правно основание за издаването ѝ в заповедта е посочен чл. 171, т. 1, буква "з" дд) от ЗДвП. В разпоредбата на чл. 171, ал. 1, буква "з" от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви "а" – "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: дд) 12 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 4, чл. 175а, ал. 1, чл. 176, ал. 2.

В разпоредбата на чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. водач, който организира или участва в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

В процесната заповед е посочено от фактическа страна, че водачът В. К. използва пътищата отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, изразяващо се във форсиране на двигател, превъртане на задни моторни колела и поднасяне на задната част на МПС по посока на движението си наляво и надясно, като навлиза в насрещното движение.

В случая в заповедта не е извършено нормативно препращане към нито една от нормите, изброени в буква "з", дд) на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. За разлика от съставите на същата по вид принудителна мярка, установени в чл. 171, т. 1 букви "а" до "ж" включително, които са конкретни – съдържат описание на деянието и фактическите съставомерни обстоятелства, новите основания по буква "з" препращат към административно наказателни разпоредби. По тази причина органът следва да опише не само фактите, които са установени с АУАН /макар в случая в заповедта липсва и препращане към АУАН/, но и да прецени кой състав на административно нарушение е осъществен. Правната квалификация се обективира в мотивите на административния акт, като в настоящия случай те не съдържат посочване на административно наказателна разпоредба – административното нарушение, за което е предвидено наказание отнемане на СУМПС. Цитираното в АУАН нарушение на чл. 140б, т. 2 от ЗДвП не е сред предвидените в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“. Тази липса на конкретизация означава неустановеност на посоченото в ЗППАМ правно основание, въз основа на което е упражнена компетентността, тъй като от нейното съдържание не може да се установи коя от посочените в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ на ЗДвП законови хипотези приема, че е налице административния орган. Съдът не може вместо административния орган да извърши правна квалификация на описаното в АУАН деяние, а единствено има задължения да провери дали тя е вярна или е допусната правна грешка. Пропускът на органа в тази насока не може да бъде саниран в хода на съдебното производство и води до извод за незаконосъобразност на заповедта.

От друга страна в процесната ПАМ липсва друг съществен реквизит, доколкото от фактическа страна не е посочена датата, на която К. управлява МПС с рег. [рег.номер на МПС] . Липсата на посочена датата на извършеното нарушение, при липса и на изрично препращане към съдържанието на издадения на същия водач АУАН, напълно препятства възможността да бъде проверено дали наистина има извършено административно нарушение, дали същото представлява използване на пътищата отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари – по смисъла на чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП.

При липса на посочена дата, на която е било управлявано моторното превозно средство, за административния орган е обективно невъзможно да установи и докаже служебното ползване на пътищата за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, както и е възпрепятствана съдебната проверка относно наличието на предпоставките за прилагане на принудителната административна мярка. Непълнотата в съдържанието на оспорената заповед е толкова съществена, че я прави немотивирана и представлява предпоставка за отмяната ѝ.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за основателна, а оспореният административен акт за незаконосъобразен, което налага неговата отмяна.

Разноски: Съдът счита за неоснователна претенцията на оспорващия за присъждане на адвокатско възнаграждение доколкото липсват доказателства за реалното му заплащане. Съгласно т. 1 от ТР № 6 от 06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане – ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. В настоящия случай по делото е представен договор за правна защита и съдействие от 17.11.2025 г. /л. 44/, в който е уговорен адвокатски хонорар в размер на 600 лв., но в същия не е налице отбелязване за заплащането му в брой, респ. не са ангажирани документи за нареждане на сумата по банков път.

Предвид горното и с оглед изхода на спора в полза на жалбоподателя следва да се присъди сумата от 10 лева или 5,11 евро – платена държавна такса за настоящото производство.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-004730 от 23.09.2025 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. Г. К., ЕГН – [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], разноски по делото в размер на 5,11 евро (пет евро и единадесет евроцента).

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: